

en bog for mig? Osv. Dette tæller jo i det tidsmæssige husholdningsregnskab.

Men er det noget, vi vil af med? Den diskussion må vi hver især tage i de enkelte hjem. Det er helt individuelt. Men jeg kender mange – til dels mig selv inklusive – der ikke ønsker millimeterretfærdighed f.eks. i forhold til børnene. Jeg vil gerne, hvis det er muligt, både hente og bringe og bade dem og lave deres livretter, læse godnathistorie og putte dem, selv om det så er mig, der bliver den, der laver mest i hjemmet. Men jeg gør det, fordi jeg synes, det er sjovt og rart, og det er der andre der også gør.

Det er altså ikke alle, der har ambitioner om ligestilling i hjemmet. Til gengæld må tiden være inde til et oprør mod de underligt nok altid ældre såkaldt kloge mennesker, der udtaler sig om, hvordan vi unge kvinder er, hvordan vi tillader os at sende vores små børn i vuggestuer og senere i børnehaver.

Så sent som i går i Ekstra Bladet stod en af disse bedrevidende personer frem og krævede, at vuggestuerne skulle jævnes med jorden, og så kunne vi kvinder gå rundt derhjemme, indtil børnene var mindst 2 år. Ja, det var ikke mændene, og man skulle ikke dele disse 2 års orlov imellem mænd og kvinder. Det skulle være kvinderne, der tog dem. Undskyld mig, må jeg sige, men hvem er klogere på deres børn end børnenes forældre?

Jeg synes, at det er en total misforståelse at tro, at vi forældre, vi kvinder ikke er i stand til at sikre vores børn et godt liv med tryghed, kærlighed og stabilitet. Der vil altid findes børn, der har det dårligt, og det har der gjort i alle tidsaldre, men lad dog være at give vuggestuerne skylden. For mig at se er udbygningen af vuggestuer og dagpleje et afgørende skridt i forhold til ligestilling.

Er der noget, jeg håber at vi på tværs af partierne kan stå sammen om, så er det at sikre gode pasningsmuligheder samt selvfølgelig presse på for at få et fleksibelt arbejdsmarked. Kan det overhovedet lade sig gøre at lave en såkaldt tidsbank, hvor man, inden man får børn, kan spare overarbejde op og så bruge tiden, når børnene kommer, så synes jeg, at det er en rigtig god model.

Ideen blev faktisk fostret af daværende finansminister Henning Dyremose, og siden har Det Konservative Folkeparti foreslået det midt i 1990'erne i forbindelse med et familiepolitisk oplæg. Og det er netop ligestilling, for det er en personlig konto. Her kan mor spare op, her kan

far spare op, og så må man selv bruge tiden med børnene derefter. Nu har LO også foreslået det, og jeg mener, at man bør forsøge at få arbejdsmarkedets parter til at arbejde videre med ideen.

I redegørelsen stilles der en række spørgsmål, der lægger op til debat. Blandt andet spørges der, om fædre skal have bedre muligheder for orlov, og om en større del af barselorloven end de to fædreorlov, der holdes, skal ligge i uge 25 eller uge 26 og dermed være forbeholdt mænd. Dertil vil jeg svare nej. Det må ganske enkelt være op til den enkelte familie at bestemme, hvem af de to forældre, der skal holde orlov. Samfundet skal ikke kunstigt understøtte mænd. De skal foretage deres valg af lyst og i enighed med deres barns mor.

Så tror jeg i øvrigt ikke, at vi skal være så forhippede på at få de mænd hjem til de spæde børn. Hvorfor og for hvem er det så vigtigt, at de tager en større del af barselorloven? Vi har jo ikke oplevet et fædreoprør. De har heller ikke stillet krav om det i forbindelse med overenskomsten. Og jeg mener altså, at det må komme fra dem selv. Det kan ikke passe, at vi kvinder skal stå og vedtage, at nu skal de holde orlov; de skal gøre det af lyst.

For nu at bevæge mig lidt uden for Danmarks grænser så synes jeg, at der mangler et afgørende afsnit i ministerens redegørelse, og det er om kvinders forhold i de lande, vi giver ulandsbistand, og i øvrigt også i mange andre lande.

Jeg synes, at det er helt utilstedeligt, at vi ikke kræver, at kvinder skal have adgang til uddannelse, og at undertrykkelse i øvrigt ikke må finde sted. Så når der i redegørelsen tales om mainstreaming, skal der virkelig strammes op på dette punkt.

Det er faktisk meget flot, at vi herhjemme diskuterer, at kvinderne ikke har helt så mange toposter i erhvervslivet som mænd, og ser det som et stort problem, mens man i nogle lande ikke engang har mulighed for at få, hvad der svarer til en folkeskoleuddannelse, eller mulighed for at komme på universitet. Dermed sættes landet også yderligere tilbage, da der i en genopbygningsperiode eller bare udviklingen af et land er brug for alle kræfter.

Det betyder meget for Det Konservative Folkeparti, at dette spørgsmål nærmere drøftes og beskrives i en kommende redegørelse, så vi kan få en status på området. Det bør selvfølgelig også være noget, der tages op i forbindelse med Beijing + 5-redegørelsen.